

nova, po náležitém odstupu času, jistě by přinesla do této aféry jiné světlo, nežli v jakém byla tehdy posuzována.

My již bezprostředně po rozsudku zejména vojenského soudu pozastavili jsme se, jak se naši čtenáři pamatují, nad ukvapeností celého projednávání, zejména pokud čelilo proti plukovníku justiční služby A d a m o v i, a považovali jsme ortel vůči němu pronesený za justiční omyl. Zdá se, že čas dá nám za pravdu.

—ff—

Román lidské duše.

(Krajský soud v Olomouci.)

Ladislav Bohutínský, 42letý býv. oficiál státních drah, jehož přivedl před soudce vězeňský dozorce z vazby, činil dojem člověka tichého a hodného. Byl oblečen nejvýš slušně a pečlivě. Nebyl krasavec, ale mohl býti přes svou čtyřicítku ještě ideálem leckterého děvčete. Chybělo však málo, aby se tento tak hodný člověk stal vrahem.

Jeho příběh. — Toť hutný román lidské duše, zmítané tíhou života a chaosem nemocných nervů. Kus realismu, který by neměl umřít v soudních spisech, ale žítí knihou v duších čtenářů. Tento obžalovaný, který od ledna sedí za mřížemi, byl ještě před několika lety spořádaným mužem, otcem dětí. Byl dvakrát ženat, měl v každém manželství děti, ale nakonec žil jako svobodný. Obě své manželky opustil, neshodl se s nimi. V r. 1920 seznámil se v Bratislavě, kde byl oficiálem státních drah, s Marií Valouškovou, která tam v jedné kantině sloužila. A zdálo se, že tato žena přinese mu, co marně hledal ve dvou manželstvích. Stala se mu však osudnou, setkání s ní dalo jeho životu jiný, osudný směr.

Poněvadž takřka veškerý jeho plat pohltily alimenty na 4 děti a manželku, rozhodl se využití restriktivního zákona a odešel ze státních služeb. Dostal 56.000 Kč odbytného a po zaplacení dluhů a alimentů zůstalo mu 32.000 Kč. Na podzim roku 1925 najal s Marií Valouškovou, která přes to, že nebyla jeho zákonnou manželkou, dovedla jej k sobě připoutati, hostinec v Olomouci-Hodolanech. Na její jméno uložil 27.000 Kč v Agrární bance, aby nemusil s ních platit alimenty. Hostinec však neprosperoval a v prosinci jej opustili. Bohutínský ocitl se bez místa a bez peněz a zůstal odkázán na svou milenkou, která netajila už před tím, že hledala u něho peníze, ale nikoliv lásku. Mezi oběma docházelo k hádkám a různicím. Valoušková, která měla za sebou pestrou životní dráhu, dávala mu najevo, že jest jí na obtíž, že nepracuje, jen utrácí a ona že jej musí živiti. Soužití stalo se už i pro Bohutínského nesnesitelným a proto souhlasil, aby se rozešli. Valoušková dala mu 5000 Kč, aby se mohl vrátiti ke své ženě. To bylo 23. prosince 1925. Bohutínský však neodjel z Olomouce. Chytl jej to nějak za srdce a vrhl se na karty. V jisté kavárně začal hrát „makao“ a za hodinu měl bankéř Vilém Drda všechny jeho peníze — 5000 Kč. Vrátil se k Valouškové. Jel za ní do Hranic, aby se s ním udobřila. Odmítla jej. Na jeho

žádost dala mu 10 korun, aby se mohl vrátiti do Olomouce.

Od té doby Bohutínský klesl úplně. Žil jako žebrák, skrýval se před známými. Dne 28. prosince dodal si odvahy a navštívil opět Valouškovou v Olomouci-Bělidlech. Domáci Šmuk již když odcházel, zakázal mu pro příště přístup do svého domu, aby zabránil hádkám v domě. Valoušková jej však odmítla, nesměl u ní již spát. Potloukal se po kavárnách, ve dne mu milosrdně dovolila, aby u ní byl, ale večer musil pryč. Den 8. ledna stal se kritickým. Přišel jako obvykle, dostal oběd, pak došlo opět k hádce, která měla neočekávané, krvavé zakončení...

Valoušková o tom vykládá: Seděla na zemi na peřinách, neboť jediná místnost celého bytu byla tak malá, že by se do ní postel nevešla. Sedl si k ní. Ona mu opět vyčítala, že nepracuje, zahálí. Chtěl, aby mu vyprala košili, řekla, aby přinesl dříve košili od své sestry. Pak chtěl, aby byla jeho. Odmítla. Rozčilil se: „Ty, když ne se mnou, tak s nikým!“ Svalil ji na znak, chytil ji za krk a rdousil ji. Poškrábala ho. Pustil ji a následkem rozčilení zapálil si cigaretu. — „Mně je to jedno, půjdu-li do kriminálu dnes nebo za měsíc...“ řekl. Valoušková pozorovala, že se po čemsi ohlíží. Zahlédl na šicím stroji špičatý kuchyňský nůž. Vyskočila a hodila jej ke kamnům. Bohutínský šel za ní. V bedničce na uhlí leželo kladivo asi půl kg těžké. Vzal ho. Co následovalo, bylo dílem několika okamžiků. Ždouchl prudce do Valouškové: „Počkej, já ti povím...!“ Klekl si na peřinu a dvakrát udeřil ji do hlavy. Krátce, ale prudce. Valoušková rukama kladla odpor. Cítíc, že při druhé ráně ztrácí vědomí, volala: „Prosím tě, Ládo, co to děláš, budeš zavřenej... Já jsem tě měla ráda a ty mě tlučeš...“ Ještě jedna rána a bude všemu konec... Bohutínský však náhle ustal. Rozčilení pominulo. Skočil pro vodu a dával Valouškové, již počala se z hlavy řínouti krev, studené obklady. Vyběhl se škopkem pro vodu. Valoušková vyběhla také ven a volala o pomoc. Paní Hedvika Šmuková povolala strážníka. Než přišel, posíl Bohutínský, aby řekla, že si to udělala na schodech, že upadla, aby ho strážník nesebral. Valoušková řekla pravdu. Bohutínský byl zatčen a ona odvezena do zemské nemocnice.

Státní zastupitelství obžalovalo Bohutínského ze zločinu těžkého ublížení na těle. Valoušková byla těžce zraněna na temenní kosti, takže úlomky kosti musily býti operativně odstraněny. Mimo to byl obžalován pro pokus utajiti před úřady skutečný stav věci.

Obžalovaný se úplně a kajicně doznal. Jest pravda, že ji uhořel dvakrát kladivem, byl strašně rozčilen a bez sebe; vzpamatoval se teprv, když křičela, omdlévajíc. Trpí velice neurastením, na níž byl léčen, jak lékaři skutečně potvrdili. Jednu okolnost tvrdil velice houževnatě: než šel na ni s kladivem, ohrožovala ho nožem. Vyprávěl o tom: Přišel k ní osudného 8. ledna opět, dala mu oběd a sedl si k ní na peřiny. Vyčítala mu, že nic nedělá a nechává se jí vydržovati. Hádali se. Pak začala zpívat: „Jaro je tady... Láda není tady...“ Přiblížil se k ní chtivě: „Co mluvíš, já jsem tady...“ a chytil ji, chtěje, aby byla jeho.

Hrubě jej odstrčila, vzala kuchyňský nůž a křičela: „Dacane, já tě zabiju, abych tě neměla na očích!“ Při tom jej zranila na pravém uchu a to jej rozčílilo, že vzal kladivo a praštil ji. Nechtěl ji zabít, pouze potrestat.

Svědce Valoušková, suchá, nehezka, ale zřejmě energická žena, připouštěla, že ji nechtěl zabít, neboť na její volání: „Láďo, co to děláš...“, přestal ji bít a dával jí studené obklady.

Bylo zjištěno, že Valoušková byla již dvakrát trestána a nemá nejlepší minulost. Velice důležitou byla výpověď svědkyně Hedviky Šimkové, které soud věřil. Udala, že hádky vyvolávala Valoušková, která byla divoká a hned nakvašená, kdežto Bohutínský činil dojem člověka klidného a hodného. Divila se mu často, proč s Valouškovou žije a proč se nevrátí ke své ženě. Při jedné takové hádce zaslechla, jak Valoušková na něho křičela: „Pojď, ty dacane, mně už jest to jedno, pojď na nůž, buď ty mě zabiješ, nebo já tebe!“

Soud po uvážení všech okolností vynesl rozsudek, jímž uznal obžalovaného vinným dle obžaloby a odsoudil jej na deset týdnů do žaláře. O podminěnosti trestu bude rozhodnuto později. V každém případě má však trest vazbou odpykaný.

Záhadná smrt dítěte.

(Krajský soud v Olomouci.)

V obchůzkové službě dne 17. listopadu 1925 v obci Stínávě dozvěděl se čet. strážmistr Frant. Dostál, že téhož dne o 5. hod. zemřelo novorozené dítě ženského pohlaví manželů Cetkovských za velmi podezřelých okolností následkem opáření. Strážmistr Dostál v přítomnosti starosty obce Flor. Melky zavedl ihned patřičné šetření, při kterém manželka Cetkovského udala, že dítě koupala 8. listopadu porodní asistentka Johannesová ze Ptení. Ta uchystala prý koupací vaničku, do které vylila asi 4 litry horké vody a do této spící dítě uložila. Dítě prý hrozně vykřiklo, načež Johannesová přilila studené vody a nakonec dítě sama zaobalila, takže si Cetkovská ani nevšimla, že dítě je opáření. Dítě však ustavičně plakalo a druhý den zrána Cetkovská upozorovala, že dítě má na tělíčku vodou podlité puchýře. Když se stav dítěte zlepšil, povolali dra Skorkovského ze Ptení, který zjistil, že dítě jest opáření a nachází se v beznadějném stavu. Téměř celý povrch dítěte byl zbaven pokožky, jež pouze na některých místech v zádech visela.

V důsledku udání manželů Cetkovských octla se Johannesová před krajským soudem, aby se ze své neopatrnosti zodpovídala. Johannesová houževnatě tvrdila, že voda nebyla tak horká, aby se jí mohlo dítě opáření, a před soudem resolutně prohlásila: „Trvám na tom, že jsem to neučinila, nýbrž udělal to někdo jiný. Mohu to s čistým svědomím potvrdit, neboť koupu děti vždy ve vodě spíše studené, než teplé.“

Vyslechnuto bylo několik svědků, kteří však nemohli smrtelné opáření dítěte náležitě objasniti. Obhájce obžalované uvedl, že ve Stínávě jest veřejné mínění, že snad manželé

Josef a Anna Cetkovských sami dítě opářili, poněvadž přáli si mítí hoch a narodila se jim holčička, která tak tragicky skonala. A jako hlavní svědkyni navrhuje jistou Vymazalovou, která může dosvědčiti, že těsně před smrtí dítěte slyšela v domě Cetkovských velký křik. Soud pak usnesl se za souhlasu veřejného žalobce přelíčení odročití za účelem vyslechnutí navržených svědků. Rovněž pověst a pravdomluvnost manželů Cetkovských bude četnictvem vyšetřena.

Hrozná smrt dítěte vyvolala v obci Stínávě pochopitelný rozruch a tamní občané očekávají se zájmem výsledek této, pro manžele zemřelého dítěte velmi choullostivé historie.

Je slovo „jezovita“ urážkou?

(Okresní soud v Brně.)

„On, mi řekl, že jsem jezovita a já tu urážku, pane rado, rozhodně nesnesu. Já se poctivě živím a aby si o mně někdo něco myslel, to ne!“

„Ale, pane svědku, to přece není nadávka! Kdyby vám byl tuhle pan žalovaný řekl, že jste — promiňte mi to — pokrytec, ano, to by bylo něco jiného!“

„Ale on tím jezovitou nic jiného nemyslel.“

„To se neví,“ pokrčil pan rada rameny. „Nejlépe byste udělal, kdybyste žalobu odvolal. Naděláte si útrat...“

„Ať. Ale to si líbiti nenechám. Já jsem četl knihy a vím, co byli ti jezoviti, co uměli a co nadělali zlořádů. Ne, já to tak nenechám, i kdybych to měl táhnout až nahoru.“

„Není s vámi řeč, pane! Co tomu říkáte, žalovaný? Řekl jste mu, že je jezovita?“

„Inu, řekl.“

„A co jste tím myslel?“

„Že je tak chytrý,“ vážně poznamenal tázaný.

Žalobcem tohle škublo: „Ne. To jste si nemyslel! Vy jste myslel něco jiného!“

„A nemyslel. Jenom to, co jsem řekl.“

„Pánové, takhle nebudeme hotovi,“ poznamenává soudce.

„Ať mi to tedy dokáže tuhle pan žalující, že jsem o něm myslel něco zlého! Já o tom nevím a on mne snad nebude nutit k tomu, abych si o něm myslel, že je pokrytec...“ kousavě a při tom tak klidně řekl žalovaný. Žalobce přešlapoval s nohy na nohu. Byl v koncích. Setřel s čela pot a uslyšev osvobozující rozsudek, vzdychl. Útraty nebyly velké, neboť nikdo z nich neměl advokáta.

Potíže s margarínem.

(Okresní soud v Hradci Králové.)

Hradecký obchodník A. B. objednal si do svého obchodu z Francie 10 metr. centů margarínu značky „Pâtisserie de Tip-Jean Pavitín“. Dříve, než tak učinil, vyžádal si povolení dovozu od našeho ministerstva obchodu a prostřednictvím obchodní komory československé v Paříži doručil francouzské firmě naše předpisy, týkající se výroby margarínu, se